

TURNUL DE VECHERE

Vestirea Prezenței lui Christos

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineata, dar întunecoasă
ca Noaptea !” Isa 21:11-12.

Vol. VII. Luna Iulie No. 7.
Anul dela Adam 6051. Anul dela Christos 1923

CONȚINUTUL

CREDINȚA ȘI RĂSPLATA EI	99
Biserica se apropie de portul răpaușului	99
Pașii progresivi ai credinței	100
Timpul celor mai grele încercări	101
Mândria, dușmanul creștinului	102
Nedumerirea și pacea	103
Cum poate credința crește	104
Când are să vină răsplătirea	105
MJLOCITORUL ÎMPĂCĂRII	106
MUNCA SECERĂȘULUI	109
SCRISORI INTERESANTE	112
Altul, cărui îi pare rău după iad	112

„Pusi-m'am la straja mea, stam pe turn și căutam să
văd ce mi se va rice și ce răspuns să dau eu celor ce se
opu” — Habakuk 2:2.

STANCA VARSTELOR
ALTFUNDAMENTNIMENU
POATE PUNE
O RESCUMPARARE
PENTRU TOTI

Pe pământ strămoare a popoarelor cu nedumerire, murind marea (Isaia 17:12-14) de agudirea valurilor (glaselor belnițiale) și
asa că oamenii mari vor da sufletul de frică și da așteptarea ca să se (vie) pe pământ, celor puterile terului (eclesiasticului) vor fi
asa voi, când vedeți aceasta înimplându-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Cântați în sus, ridicati capetele voastre și vă
sa și a apropiată resumpțarea voastră. — Matei 24: 33; Marcu 13: 29; Luca 21: 25-31.

REVISTA ACEASTA ŞI MISIUNEA EI SFÂNTĂ,

MISIUNEA acestei reviste, ca ractor însemnat în studiul şi cercetările Bibliei, este răspândirea cunoştinţei creştine şi de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor bibliei după tesaurile înţelepciunii dumnezeieşti. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profetiilor biblice în lumina întâmplărilor de azi; dar tratează articole speciale privitor la credinţă şi caracterul creştinului; prin urmare misiunea ei devine atât de importantă pentru toţi credincioşii, fără considerare de credinţă, nume sau dominaţiune.

Această revistă stă pază neclintită şi apără singura temelie a speranţei creştine, ce astăzi de cei mai mulţi este deadreptul negată sau altcum invalidată, adică răscumpărarea prin sângele preţios a lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preţ de răscumpărare (un preţ corespunzător) pentru toţi” (1. Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), şi care, noi susţinem, e singura bază a iertării păcatelor şi apropiere către Dumnezeu. Intemeiaţi pe această bază sigură, urmează o clădire a caracterului simbolizat prin „aur, argint şi pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune şi studaţie. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întocmirea tainei (care) din veacuri (a fost) ascunsă în (planul) lui Dumnezeu... ca înţelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată acum prin biserică la cunoştinţă... care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum.” — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă şi crez omenească; pe de altă parte, se sârguieşte ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat şi cu marea sa plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Şi de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii şi Profetii au spus, fără frică şi considerare, întru atâta în cât înţelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem. Scrierile şi conducerea ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentru că, bazându-ne cu neîndoită credinţă pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi ştim ce afirmăm. E ținută cu încredinţarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învăţarea Cuvântului şi edificarea poporului său în har şi cunoştinţă. De aceea, pe cetitori, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conţinutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur şi nu înşeală, şi la care în continuu dăm referări pentru a uşura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVĂȚĂ APRIAT

Că „biserica”, „aleşii”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea aceluia Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire şi a devenit Răscumpărătorul ei şi Piatra Unghiulară la Templul Său, toată epoca evanghelică; iar când (Templul) va fi sfârşit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor.” — Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acum se lucrează la cioplirea, formarea şi instruirea credincioşilor consacraţi; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii alese şi preţioase”, lucrarea aceasta se termină, şi marea Măstru divin le va împreuna pe toate prin prima înviere într-un templu glorios; iar „mărirea lui Dumnezeu va umplea templul”, şi va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. — Apocalipsul 15:5-8.

Că baza oricărei speranţe, şi ce priveşte pe biserică, şi ce priveşte pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, şi prin această a îndeplinit o răscumpărare pentru toţi; şi la „timpurile sale cuvenite”, va fi „lumina cea adevărată”, care va lumina pe orice om venit în lume.” — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranţa Bisericii, adică a credincioşilor biruitori, este cea de a fi „asemenea Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, şi să fie „părtaşi firei dumnezeieşti”, împărtaşindu-se, prin comnoştenire, mării Lui. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 5:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea prezentă a bisericii este aceea, de a lucra la propria ei desăvârşire şi de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu; să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârşire în toate fructele spiritului sfânt, şi să fie lumii martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

Că speranţa pentru lume constă în binecuvântările cunoştinţei şi privilegiilor ce-i aduce împărăţia de o mie de ani a lui Christos tuturor; inviere şi restaurare la desăvârşirea şi toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărtaşite de iubitul lor Răscumpărător şi marea sa soată, biserică, tuturor acelor ce pe termenii ascultării şi supunerii le vor primi, iar cei împotriviţi şi cu voia înrăutăţiţi, vor fi pe veci distruşi. — Fapte 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ
REDACTATĂ DE UN COMITET
ADMINISTRAȚIA: STR. SURDĂ 4. CLUJ, TRANSILVANIA, ROMÂNIA
Adresa telegrafică „VIAȚA” Cluj

ABONAMENTE;

Hârtie albă	Hârtie de ziar	
Pe un an 150 lei 125 lei	
Pe jumătate de an 75 65 .	
Pentru America \$ 1.50 .		
Bulgaria 100 leva 75 leva	
Jugo-Slavia . . 100 dinari 75 dinari	
Cehoslovacia . . . 40 cor. 30 cor.	

PREȚUL CĂRȚILOR

Studii în Scripturi, Vol. I	75 lei
Harfa lui Dumnezeu	40 „
Tabernacolul	30 „
Ce spun scripturile despre Iad	7 „
Mana cerească legată în pânză	100 „
legată în hârtie	50 „
No. 691 Biblie de familie, format mic	75 „
695 Nitzulescu leg. pânză aurită	140 „
696 „ „ „ „ piele aurită	170 „
697 de familie, form. mare pânză	120 „
699 Cornilescu leg. pânză moale	90 „
699/2 „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „	140 „

AMĂNUNȚUȘURI

- Cărți poștale închise, în dos tipărite
- „Omul Fericit” și „Templul Creștinătății” a. 1.50 lei
- în cantitatea de la 50 în sus a. 1.20 „
- Cărți poștale cu Chipul Mântuitorului a. 1. — „
- Tablouri de perete „Veghiați” a. 10. — „
- Cărți poștale cu fotografia fratelui Russell și Rutherford a. 5. — „

Întrebare : Cum înțelege Apostolul : „Mă voui ruga însă și cu mintea?” (1 Cor. 14:15)

Răspuns : A se ruga cu mintea înseamnă a te ruga cu pricepere, adică a intra cu mintea în marile bunătăți ale Dumnezeului nostru și a te asigura întrucât sunt aceste binecuvântări și bunătăți aplicabile ție, socotindu-ți partea și starea ta în planul lui Dumnezeu. Fiind consacrați lui Dumnezeu, cu mintea noi trebuie să ne însușim toate proviziunile grațioase ale Tatălui nostru ceresc, prin Domnul nostru Isus Christos. Cu mintea noi ne uream pe înălțimile celui Preainalt, până la Tronul Harului și de acolo ne asigurăm marea îndurare, iar cu buzele, când suntem în prezența altora, o exprimăm în cuvinte spre înțelegera tuturor celor de față.

Rugăciune nu înseamnă să faci o predică

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VII.

CLUJ

IULIE 1923.

BROOKLYN

NO. 7

CREDINȚA ȘI RĂSPŁATA EI

„Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții” — Apocalipsul 2:10

N ACEST însemnat ceas, cei cu adevărat consacrați de această parte de vâl așteaptă complectarea Bisericii, căutând cu stăruință să vadă semnele împlinirii nădejdilor lor. Toți aceștia își dau seama pe deplin că Biserica a ajuns acuma la punct de aspre și grele încercări. Și mulți dintre ei se întreabă: „Cât va mai trece până să se sfârșească încercările și să vedem pe Domnul nostru față în față.” Unii având o mai puternică închipuire decât alții afirmă pozitiv că complectarea în glorie a Bisericii se va întâmpla la o anumită dată, pe care ei o și statoresc; iar părerea lor astfel exprimată ajunge a fi primită de unii ca un adevăr absolut. Alții, apoi, totuși cer un mai mare număr de dovezi și așteaptă credincioși ca Domnul să le aducă aceste dovezi la „timpul său”. Care să fie cauza deosebirii acestei atitudini a fraților creștini, văzând că toți sunt consacrați Domnului? Răspunsul nostru este, că unii dintre frați au un grad de credință mai mare — sau ceva asemănător — decât alții, și că acum ne găsim în vremuri de speciale încercări ale credinței. În legătură cu aceasta să ne amintim de două texte: „Pentruca a credinței voastre lămurire, mai prețioasă decât a aurului pieritor, lămurit însă prin foc, să fie aflată spre laudă și mărire și cinste la descoperirea lui Isus Christos”; și „după credința voastră fie vouă”. — 1 Petru 1:7; Matei 9:29.

Textul acesta ne vorbește despre o punere la probă a credinței tuturor creștinilor și arată, că măsura răsplătirii va fi potrivit credinței ce am arătat. Pentru a aprecia încercarea aceasta asupra Bisericii, este necesar a face deosebire între credulitate și credință. Unii creștini au mai multă credulitate dar mai puțină credință, în timp ce alții au mai multă credință și mai puțină credulitate. Iar din textul de mai sus și din multe altele, este învederat, că credința tuturor creștinilor va fi pusă la încercare și că încercarea va fi grea.

BISERICA SE APROPIE DE PORTUL REPAUSULUI

Când un marinar se apropie de ceace el crede că este intrarea într-un port, și găsește ceata așa de deasă încât nu este în stare a stabili hotărît în ce loc se află — atunci el

face încercarea marinară. Referindu-se minuțios la instrumentul său pentru măsurarea iuteții, el ia harta și compasul și își stabilește cu aproximație localitatea, și numai după aceasta se mișcă precaut înainte, rămânând rece și liniștit și fiind cu mare băgare de seamă.

Avem puternice și vădite dovezi, că Biserica se apropie acum de intrarea în Portul veșnicului repaos în Cer; și cum nu știm pozitiv data, putem să spunem cu certitudine, că ceata ne întunecă puțința de a avea o vedere clară. De aceea timpul nostru este un timp de solemnă și cumpănită socoteală. Până când Domnul nu va binevoi să ne arate ziua hotărîtă a deplinei măriri a Bisericii, până atunci noi să așteptăm cu credință și să căutăm cu voioșie.

Indreptându-ne la Cuvântul și Ajutorul Dumnezeu, prevăzut de Domnul și care este harta, măsurătoarea și busola noastră, și statorind că suntem pe calea cea bună, apoi suntem în curaj spre a înainta cu iuteală chibzuită. Bizuindu-ne pe nespus de marile și prețioasele făgăduințe ale Cuvântului lui Dumnezeu, sarcinile creștinului se ușurează, calea se ușurează deasemenea, iar inimile se umplu de fericire.

DEOSEBIREA DINTRE CREDULITATE ȘI CREDINȚĂ

Dupăcum am spus, sunt unii care fac greșala de a socoti credulitatea ca credință. Care este deosebirea? Credulitatea este o aplecare de a crede ceva pe dovezi slabe sau nereale. Ea e o concluzie la care să ajunge bizuindu-se numai pe o evidență de părere, pe o dovadă presupusă, care nu vine dintr'un izvor de absolută credibilitate sau absolut sigur.

Credința este o concluzie pozitivă sau hotărîtă, la care să ajunge întemeindu-ne pe o evidență competentă, care vine dintr'un izvor de încredere și adevărat.

Credulității îi este de ajuns o mică sumă de informații; Credinței însă îi trebuie ca esențial o cunoștință acurată și deplină. Credulitatea e întemeiată de obicei numai pe părerea minții mărginite. Credința însă rezultă dintr'o bazare pe Dumnezeu nemărginit. Credulitatea are un temel slab; credința o temelie sigură. Și cu cât credința noastră este mai tare, cu atât vom fi mai în stare a ne împotrivi valurilor cari asaltă împotriva noastră, și încercărilor înfocate prin care trebuie să trecem.

PAȘII PROGRESIVI AI CREDINȚEI

O credință tare nu o putem câștiga într-o clipă, fiindcă ea este un pom ce crește treptat. Când un om inteligent se uită în jurul său și privește la minunile creațiunii, el observă mișcările de stele, luna și soarele, cari toate se mișcă fără zgomot, fără vuet sau neregulă, în orbitele lor. El socotește atunci: „De bună seamă este o mare Causă Primordială, care a făcut toate aceste lumi fără număr și care le ține la locul lor!” El se uită la minunățiile de pe pământ și vede pe om, făptura cea mai înaltă a pământului, „făcută minunat și în mod inspăimântător.”

Mintea reverențioasă, meditănd asupra frumuseții și regulii din natură, își zice: „Dacă există un mare Creator, nu trebuie oare să așteptăm noi din partea Lui ca să ne descopere ce scopuri are față de om?” El află apoi, că Biblia este tocmai această descoperire. O chibzuită examinare ne va arăta, că „mișcați de spiritul sfânt oamenii vorbiră de la Dumnezeu” — că Biblia a venit dintr'un izvor vrednic de credere, dela Iehova, prin Profetii Săi — și că stabilește un atât de miraculos și frumos plan, încât nime altul decât mintea infinită a lui Dumnezeu l-a putut întocmi. Crezând că Cuvântul lui Dumnezeu, e dat omului pentru instrucțiune în dreptate, mintea sănătoasă, care începând ai examina conținutul, începe a avea credință. Pe măsură ce cunoștința sa despre Cuvânt și aprecierea lui crește, așa el află, că are o bază sigură pe care să construiască.

Definind credința, Apostolul zice: „Credința este încrederea temeinică despre cele ce sunt nădăjduite, dovadă dobândită despre lucrurile ce nu sunt văzute.” (Evrei 11:1) Cuvântul „temeinic” înseamnă o *bază*—fundament—care e *priceperea*. Cuvântul dovadă înseamnă probă. Analizând cuvintele Apostolului, am putea spune, că „credința este înțelegerea sau priceperea lucrurilor ce sunt nădăjduite și probe dobândite despre lucrurile ce nu sunt văzute.”

Care este dorința oricărui om întreg? Noi răspundem: să trăiască întotdeauna în veci într-o stare de fericire și pace vecinică. Dar, în general, poate omenirea să nădăjduiască, în o asemenea viață și asemenea condițiuni? Nu, pentrucă ea nu are pe ce și întemeia această nădejde. Care este dorința și speranța creștinului? Noi răspundem: Să trăiască în etern pe planul spiritual, divin, unit pentru totdeauna cu Regele regilor și slujind pentru a mări pe Iehova care cârmuiește lumea spre fericirea și binecuvântarea ei. Cum poate o ființă imperfectă să nutrească asemenea speranțe? Răspundem: Baza unei astfel de speranțe este *credința în Cuvântul* lui Dumnezeu.

BAZA SIGURĂ A CREDINȚEI

Orice om cu pricepere își dă seama, că el este nedesăvârșit. Evolutionistii ne spun, că imperfecțiunea aceasta se datorește faptului, că noi o bună parte de vreme ni am progresat, că

omul a fost cândva într'un ordin cu mult mai jos, dar prin procesele evoluției s'a ridicat gradual și într'o zi va ajunge la perfecție. Ceice cred aceasta, au o mare doză de credulitate, dar absolut nici o credință; pentrucă nu este absolut nici o dovadă reală, că omul s'a dezvoltat din vr'o făptură inferioară. Noi am învățat din cuvântul lui Dumnezeu, că imperfecțiunea omenească este rezultatul neascultării lui Adam de legea lui Dumnezeu; că omenirea, ca coborâtoare din Adam, a moștenit pedeapsa păcatului, a morții; și că din cauza aceasta, întreaga rasă umană este într'o stare de pieire. Am învățat mai departe, că în Grația sa Dumnezeu a prevăzut o Răscumpărare și ispășire pentru acest păcat al lui Adam, prin moartea și învierea Fiului Său iubit; că „ori cine va crede în Dânsul, nu va peri ci va avea viață veșnică.” Crezând aceste făgăduințe, se trezește în inimile noastre nădejdea că noi putem iarăși trăi, și această nădejde e bazată pe credință.

Credința are două elemente componente: întâi, înțelegere și apreciere intelectuală a Cuvântului lui Dumnezeu; și apoi o încrezătoare bazare în acest Cuvânt. Amândouă elementele sunt necesare unei credințe plăcute lui Dumnezeu. Omul poate avea înțelegerea Bibliei și o poate prețui ca Cuvântul lui Dumnezeu; dar atâta timp cât nu se bazează pe el, nu va avea credință. Totuși, el nu se poate baza pe el până nu are *cunoștință*. De aci trebuința atât a înțelegerii intelectuale, cât și a bazării încrezătoare în Cuvânt.

Învățăm din Biblie, că pentru a se împărtăși cu Iisus în gloria lui, unul trebuie să se lapede de sine, să-și ia crucea și să urmeze Domnului. El trebuie să devină un urmaș al lui Iisus. (Matei 16:24; 1 Petru 2:21). Având această cunoștință și întemeindu-ne pe ea, noi facem consacrare deplină pentru a împlini voința lui Dumnezeu, și aceasta înainte de a intra pe calea în urma Invățătorului.

FĂPTURI NOUĂ ACUM

Fiind primită consacrarea noastră, noi suntem concepuți de Spiritul Sfânt, și suntem acum Făpturi Noi în Christos Iisus. Cum știm noi, că suntem Făpturi Nouă? O știm din credința că o avem în negrăit de marile și prețioasele promisiuni ale lui Dumnezeu făcute prin Cuvântul său, și din felul cum El se poartă cu noi. „Spiritul însuși mărturisește împreună cu spiritul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu, iar dacă suntem fii, și moștenitori suntem, moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Iisus Christos, dacă într'adevăr suferim împreună cu dânsul ca să și fim măriți împreună cu el.” (Romani 8:16, 17). El ne asigură prin Cuvântul Său, că noi suntem concepuți la speranță și viață pe cel înălț sau întâiul plan. „Dacă este cineva în Christos, este făptură nouă.” — 1 Petru 1:3-5, 2 Corinteni 5:17.

Având arvuna dată nouă de Dumnezeu, noi

putem acum să sperăm a trăi cu Christos. (Coloseni 3:3, 4) speranța aceasta nu se bazează pe fapte. Indreptarea noastră nu s'a făcut prin faptele noastre. Isus a făcut totul pentru noi, și indreptarea noastră a fost rezultatul meritului său atribuit nouă atunci când noi ne-am predat pe deplin lui Dumnezeu, și El ne-a socotit ca drepecți din cauza acestui merit atribuit al lui Isus.

FAPTELE NOILOR FĂPTURI

Dar, ca făpturi noi, noi trebuie să săvârșim unele fapte înainte de a câștiga Coroana Vieții. Prin aceste fapte noi trebuie să dovedim, că avem o reală speranță a vieții, că prețuim Premiul nemuririi ce ni-s'a făgăduit, și că suntem gata a da pentru el orice ce am avea. „Credința fără fapte, este moartă.” (Iacob 2:20) *Credința* noi trebuie să o dovedim prin *faptele* noastre.

Pentru a se deprinde în cultura fizică, omul intră la școală. Profesorul îi dă cărți de instrucție, îl învață cum să înțeleagă aceste cărți și arată ce exerciții trebuie să facă spre ași dezvolta tăria fizică. Să ni-l închipuim pe elev stând liniștit în bancă și spunând: „Da, eu cred tot ce spui și tot ce spune cartea; și aprob ceea ce văd că faci”, dar el să nu facă nimic. Este vădit, că un asemenea elev nu are să progreseze de loc.

Ca Făpturi Noi în Christos, noi intrăm în Școala lui Christos, pentru a fi instruiți pentru poziția de regi și preoți ai Impărăției Lui. Dacă într'adevăr noi credem că ni-s'a pus înainte un astfel de mare Premiu, noi ne vom dovedi credința prin fapte. Cuvântul lui Dumnezeu ne este Cartea de învățământ, iar marele învățător și Profesor ne este Isus Christos. Dacă vom să progreseăm ca Făpturi Noi, trebuie să ne însușim o cunoștință a Cuvântului Său, să fim bazați pe acest Cuvânt și să ne dovedim această bază prin făptuind cele ce spune Cuvântul. Spre acest scop Domnul ni-a îngăduit diferitele pilde. El caută acum pe aceia ce sunt doritori și au toată grija ca să-și desvolte credința. El îngăduie descurajeri, greutăți, încercări și nevoi, fiilor Săi, concepui spre o natură divină, pentruca să ne fie desvoltată pe deplin credința și să ajungem la deplină statură a celor în Christos. De aceea este vădit, că credința unui asemenea trebuie încercată și că rezultatul va fi potrivit credinței noastre.

TIMPUL CELOR MAI GRELE ÎNCERCĂRI

S'a scris de mai înainte pentru învățătura noastră: „Iehova, Dumnezeul nostru, vă cearcă pe voi, ca să aște dacă voi iubiți pe Iehova Dumnezeul vostru din toată inima și din tot sufletul” (Deuteronomiul 10:3) Și iarăși Apostolul Pavel ne îndeamnă: „Cercați-vă pe voi înșivă, dacă sunteți în credință, dovediți-vă pe voi înșivă de buni; sau nu vă cunoașteți pe voi înșivă, că Christos Isus este între voi? Afară numai dacă cumva sunteți nedovediți buni” (2 Cor. 13:5)

Alteori cumva vi un motiv pentru a crede, că

riei lui Christos decât în alta? Noi răspundem: Da. Este clar, că încercarea cea mai grea va fi în timpul *prezenței* a doua a Domnului. În Daniil 12:10, Profetul vorbind despre Zilele Sfârșitului, zice: „Mulți se vor curăți, se vor albi și se vor lămuri”. Curățirea se face prin spălarea cu Cuvântul. Ei sunt albi din cauza hainei dreptății lui Christos; apoi urmează încercarea. În Malachi 3:2, 3, Profetul spune: „Cine va putea suferi ziua venirii Lui, și cine va putea sta când se va arăta? Căci El este ca focul topitorului, și ca leșia albitorului; cum șade acela și topește, și lămurește argintul, așa va lămuri el pe fii lui Levi, și ca aurul și argintul îi va curăți, așa că vor aduce lui Iehova daruri îndreptate”.

În 1 Corinteni 3:13, citim: „Lucrul fiecărui cunoscut se va face; pentruca ziua va arăta, că în foc se descopere, și ce fel este lucrul fiecărui foc însuși va încerca”. După cum am observat, faptele sunt întemeiate pe credință; și este învederat prin urmare, că credința este aceea care ne va fi supusă probei grozave, chiar și dacă structura multora va ajunge să fie „arsă”. Apostolul Petru o arată această spunând: „a credinței voastre lămurire mai prețioasă decât a aurului pieritor, lămurit însă prin foc, să fie aflată spre laudă și mărire și cinste la descoperirea lui Isus Christos. — 1 Petru 1:7.

CUM NE ESTE ÎNCERCATĂ CREDINȚA

Având credința compusă din două elemente dupăcum am văzut, înseamnă că trebuie să fim puși la încercare în privința ambelor elemente; și anume: în privința înțelegerii și aprecierii intelectuale a Cuvântului lui Dumnezeu, și în privința încrezătoarei noastre bazări pe Cuvânt. Încercarea aceasta va proba pe deplin loialitatea noastră față de Dumnezeu, și este înțeleaptă concluzia, că încercarea aceasta va fi mult mai grea la sfârșitul călătoriei noastre de cât a fost când am crezut întâia oară. Tot astfel dupăcum este peste putință a nimici prin foc o casă înainte de a fi făcută, este deasemenea imposibil a pune la încercare caracterul unui creștin bazat pe credință decât numai dupăce acest caracter s'a desvoltat. Dacă devenim neglijenți în învățarea Cuvântului lui Dumnezeu, atunci cunoștința despre el ne va scăpa mereoaș și conștiința ne va adormi cu încetul. Dacă am avut această cunoștință și ne-am întrefăsat de a ne baza pe ea, credința noastră se va slăbi într'una. Dacă credința ne este tare, nădejdea noastră de a intra în Impărăție va fi proporțional mai mare; și dacă avem această bună nădejde în noi, noi ne vom strădui să cunoaștem regulile unei asemenea intrări în Impărăție și vom căuta să ne conformăm lor. Această vom face-o în măsura în care vom avea o tărie a credinței. Orice încercare la care este pus un creștin este o încercare a credinței lui, și prin rezultatele acestor încercări se arată loialitatea în față de Dumnezeu.

RĂMÂNAREA ÎN DOCTRINĂ

Iehova, prin Isus Christos, a provăzut ca mâncare spirituală pentru întreținerea Casei Credinței. Privitor la aceasta, apostolul Pavel zice: „Dacă cineva învață într'alt fel, și nu se apropie de cuvintele sănătoase cele despre Domnul nostru Isus Christos și de învățătura potrivit temerii de Dumnezeu, îngâmfat este neștiind nimic, ci bolind de cercetări și lupte de cuvinte, din cari se naște pismuire, ceartă, defăimări, bănueli rele, ciocniri într'una de oameni stricați la minte și lipsiți de adevăr, gândind că temerea de Dumnezeu este un mijloc de câștig. Stăi departe de unii ca aceștia”. — 1 Timotei 6:3, 5.

Domnul nostru Isus ni-a făgăduit, că în timpul celei de a doua Prezențe a Lui el se va încinge și îi va pune pe urmașii Săi să os-păteze, și că El va veni și îi va servi. (Luca 12:37) Și mai mult, El a făgăduit, că se va prevedea „un servitor credincios și înțelept”, pe care îl va face cărmuitor peste întreaga Casa sa, pentru a le da lor hrană la timp cu-venit. (Matei 24:45) Avem o suficientă dovadă a Scripturilor, că Domnul este acum de față că a doua oară venit și a fost de față de mai bine de 40 de ani; că în acest timp El a fost un servitor credincios și înțelept, aducând Ca-sei hrană la timpul Său, și că toți câți au cunoscut Adevărul Prezent, l-au primit dela acest isvor și nu din altul.

Dacă mâncarea adusă pe masă de Invățătorul prin servul Său, a fost esențială pentru a ne duce la cunoașterea Adevărului și a ne stabili în credință, este invederat, că pentru a rămânea în credință noi trebuie să rămânem la doctrina ce ni-a fost adusă de El prin isvoarele sale. Oricine se depărtează de aceasta, va dovedi că îi lipsește credința în mai sus pomenita declarație a Scripturilor.

Dacă Studiile Bereane ale Bibliei au fost trebuincioase pentru ca Casa Credinței să-și desvolte tăria și credința în Domnul, ele tot mai sunt necesare pentru a păstra tăria și încrederea în Domnul. O abatere dela ele va demonstra lipsa credinței și va însemna în consecință pierderea tăriei.

MÂNDRIA DUȘMANUL CREȘTINULUI

Mândria e un mare dușman al Nouilor Făpturi. Ea rezultă din lipsa de a avea o potrivită apreciere, a ta însuși și o apreciere potrivită a Domnului. Dacă unul care a umblat câțiva vreme pe calea strămtă și a făcut progrese în cunoașterea Cuvântului Domnului, ar ajunge la punctul de a crede că Domnul are într'adevăr absolută nevoie de dânsul, că cunoștința lui întrece cu mult pe aceea a altora, din Familie, că fără ajutorul lui i-ar fi greu Clasei să progreseze, că îndemânarea sa în a învăța este așa de mare încât trebuie să fie recunoscută unul de aceștia. Desvoltă mândria. Starea unuia ca acesta ne va pune ca credința să fie pusă la probă și ca proba să rămână împotriva lui.

Scripturile spun: „Mândria merge înaintea dărâpării și măreția înaintea căderii”. „Dumnezeu se împotrivesc mândrilor, iar smeriților le dă dar”. Proverbe 16:18; 1 Petru 5:5.

Dacă unul dintre aceștia a știut, că avertismentele acestea sunt cuprinse în Biblie și nu s'a supus lor, încercarea aceasta a credinței lui îi dovedește slăbiciunea. Dacă el nu le știe că sunt acolo, însămnă că nu cunoaște Cuvântul Domnului și îi lipsește prin urmare credința. El trebuie să vadă, că mândria duce la pieirea Nouilor Făpturi și dacă el are speranța puternică în dobândirea Impărăției, trebuie să lupte împotriva mândriei ca împotriva unui dușman de moarte. Cum să o facă aceasta? Apostolul răspunde: „Umiliți-vă în fața mâinii puternice a lui Dumnezeu pentruca El să vă înalțe la timpul său”.

JUDECAREA FRĂȚILOR

Nu este un lucru neobișnuit să găsești pe unii frați sau surori judecându-se unul pe altul, aducându-și în chestiune motivele lor. Aceasta dovedește, că acel care judecă pe altul își are credința încercată și că încercarea a dus la un rezultat contrar propriului său interes, pentrucă Scriptura ne învață: „Nu judecați nimic înainte de timp” (1 Corinteni 4:5). „Cine va ridica în-vinuire împotriva aleșilor lui Dumnezeu?” (Romani 8:33) Noi nu avem nici o autoritate pentru a veni ca judecători contra fraților noștri. Există un singur Judecător, care are acces la Judecata lui Dumnezeu marele Invățător, care se întrepune *pentru* noi și nu *contra* noastră. Apreciind acest fapt și conformându-ne acestei scripturi, noi ne vom reține dela a judeca pe alții.

EGOISMUL ȘI IUBIREA

Tendința naturală a omului este egoistă; omul este pornit spre a face multe lucruri din motive de interes personal. Devenind el o Făptură Nouă în Christos, el descopere că această naturală pornire a sa este în luptă cu noua lui cugetare. Dacă găsim, că suntem înclinați a asculta de dorințe egoiste și a avea un drum al nostru, neînțelegători ai drepturilor și privilegiilor altora, putem să știm, că credința noastră este greu încercată; și că nu vom ieși din proba grea decât în măsura în care ne putem stăpâni pe noi înșine. Antiteza egoismului este iubirea, care este o neegoistă dorință de a face bine altora. Egoismul este rădăcina minții trupesti, în timp ce iubirea este rădăcina Spiritului.

Dacă nu ne desvoltăm în iubire, nici credința noastră nu este în creștere. Concluzia aceasta a noastră o bazăm pe Cuvântul Domnului, care spune: „Dacă vorbesc în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar iubire nu am, m'am făcut aramă sunătoare sau chibrit șoimotors. Și dacă am profetie și știu limbile toate și tot înțelesul lor, adare, și dacă am dat credință, dar să știu iubirea, nu pot să știu.”

nimic nu sunt. Și dacă voi fi dat mâncare săracilor toată averea mea și dacă voi fi dat corpul meu ca să fie ars, iar iubire nu am, nimic nu folosesc" (1 Corinteni 14:1,3) „Iar peste toate aceste îmbrăcați-vă cu iubire, care este încingătoarea desăvârșirii". (Coloseni 3:14) Văzând că trebuie totatunci să cunoaștem aceste Scripturi și să ne supunem lor cu credință pentruca să avem credință, urmează că credința noastră este slabă sau tare în măsura în care noi le cunoaștem și ne bazăm pe ele.

NEDUMERIREA ȘI PACEA

Suntem uneori înclinați spre necăjire, a-veni mult deprinși cu treburile noastre materiale sau cu lucrul Secerișului și cu felul cum este acesta condus de alții, etc. Grija alungă pacea minții; și când ne găsim în aceasta tulburată stare a minții, putem să știm, că credința noastră este pusă la încercare; și că nu vom putea înfrânge dispoziția spre grijă și a lăsa toate în mâinile Domnului, decât în măsura în care credința ne va fi tare. Contrarul grijei este pacea, repaosul și liniștea. Ca dovadă că grija înseamnă o punere la probă a credinței, să notăm următoarele: „Nu vă îngrijiți (nu fiți supra încărcăți de nedumerire) de nimic; ci în orice prii rugăciune și prin rugămintele să fie cunoscute cu mulțumire cererile voastre către Dumnezeu. Și (ca rezultat) a lui Dumnezeu pace care este mai pe sus de orice minte va păzi inimile voastre și gândurile voastre în Christos Isus". — Filipeni 4:6,7.

Dacă, după ce am făcut tot ce putem face, avem credință deplină în promisiunile lui Dumnezeu și ne bazăm pe ele, gândurile noastre vor fi liniștite, vom avea atunci un repaos al credinței în Dumnezeu. Domnul ni-a făcut nouă multe promisiuni prețioase în Cuvântul Său și El ne invită să credem în ele, pentruca credința noastră să fie tare. De exemplu El ne spune: „Fii liniștit înaintea lui Iehova și așteaptă-l; nu te aprinde împotriva aceluia ce sporește în calea sa, asupra omului ce aduce întru îndeplinire planurile sale." (Psalm 37:7) Dacă vrășmașii noștri ne persecută pe nedrept, noi să nu ne neliniștim, ci să rămânem liniștiți în Domnul. Avem iarăș povăța: „Intăreștete, și îmbărbătează inima ta; da, speră în Iehova." (Psalm 27:14). Domnul ne dă iară un remediu pentru îndepărtarea griji și întronarea păcii în inimile noastre, zicându-ne: „Pe cel cu cugetare statornică îl vei păzi în pace desăvârșită căci în Tine se încrede. Incredeti-vă în Iehova pururea." — Iasia 26:3.

Uneori, când i-se pune credința la probă, creștinul se simte îngrozit. I-se dă prilejul unui serviciu și el se teme că nu-l va putea face. Dar dacă credința îi este tare, el își va alunga temerile, amintindu-și cuvintele Apostolului: „Toate le pot face prin El, care mă întărește." (Filipeni 4:13) Este un bun lucru să nu avem prea multă încredere în noi însuși, ci să avem încredere deplină în Domnul. Îndoelile ne aduc

temeri în minte; îndoelile și teama subminează credința unui creștin și îi micșorează speranțele. Uneori creștinul poate să aibă gândul, dacă este sau nu este al Domnului și întrucât îl iubeste Domnul sau nu-l iubeste. El își dă seama că caută să servească Domnului, dar nefiind mulțumit cu sine însuși se îndoeste că poate fi pe placul Domnului.

AȚĂȚĂRILE LA DESPERARE.

Din cauza aparentei întârzieri în stabilirea Impărăției lui Mesia, unii să tem că „ușa este închisă" și că le este închis pentru totdeauna prilejul de a intra în Impărăție. Toate acestea rezultă din slăbiciunea credinței. Credința a fost pusă la probă; Domnul își îngăduie se ne încerce dacă ne vom baza pe sau nu pe deplin pe El și acolo unde nu-l putem găsi. Nicăiri în Cuvântul Său nu ni-a spus ceasul când avem să intrăm în Impărăție. Totuși El ni-a spus hotărît prin cuvintele Apostolului, că „despre ani și timpurile nimerite, fraților, n'aveți trebuință să vi-se scrie. Căci voi înșivă știți prea bine, că ziua Domnului ca un fur în noapte, așa vine... Dar voi fraților, nu sunteți în întuneric ca să vă apuce ziua ca un fur." — 1 Tesaloniceni 5:1—4.

Pretutindeni în jur de noi ni e dat să vedem că se împlinește profetia întrucât împărățiile acestei lumi se duc; iar Isus Christos ne spune: „Când încep acestea să fie, mișcați-vă și ridicați capetele voastre, pentruca s'a apropiat răscumpărarea voastră." (Luca 21:28). El ne-a făcut numeroase făgăduințe prin Cuvântul Său, prin cari putem să socotim dacă suntem sau nu copii Lui. Dacă aflăm, că avem zelul care este deosebit Casei Domnului (Psalm 69:10); că înțelegem și apreciem Taina lui Dumnezeu (Coloseni 1:26, 27; 1 Corinteni 2:14, 9, 10); că iubim pe frați (1 Ioan 3:14); că avem prilejuri de al servi și pe cari Domnul încă ni le dă (Ioan 4:36); și că ținem cu bucurie poruncile Sale, — acestea, împreună cu vădita împlinire, ce să manifestă în fiecare zi, a profetiei, trebuie să ne alunge toată îndoiala și grija.

DOUĂ ALCĂTURI COMUNE ALE NOUILOR FĂPTURI

A fost într'adevăr spus, că una dintre încercările noastre cele mai grele este îndurarea în liniște a greutăților, tribulațiilor și încercărilor cari vin zilnic peste fi Domnului. Examinându-ne, cum găsim noi, că primim aceste experiențe de încercare — în liniște sau nu, cu răbdare sau nerăbdare? Dacă glăsuim când suntem încercați, dacă murmurăm în necazuri sau ne plângem că soarta noastră este mai grea decât a altora dacă suntem nemulțumiți, înseamnă că credința noastră este pusă la probă și că dam înapoi sub încercări. Pe de altă parte, dacă primim calm aceste greutăți și încercări și făgăduim să lucrăm în noi o dulce și submisivă dispoziție dându-ne seama că toate acestea ne sânt în gădnite din partea lui Dumnezeu spre binele nostru, în acest caz credința noastră este în

creștere, iar încercarea asupra noastră are un efect binefăcător. Dacă ținem seamă de prețioasele cuvinte ale Invățătorilor și ale Apostolilor și dacă ne bazăm pe ele, atunci trebuie să avem credință. Isus ni-a spus doar: „In răbdarea voastră vă veți scăpa sufletele voastre.” În armonie cu aceasta, Apostolul Pavel scrie: „Nu dați la o parte îndrăzneala voastră, ce are negreșit răsplătire mare. Căci aveți trebuință de răbdare, ca, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu, să luați cu sine-vă făgăduința.” — Evrei 10:35; 36.

Unii dintre fii iubiți ai Dumnului luptă cu lacrimi lupta bună a credinței, uneori arătându-se temători din cauza slăbiciunii lor trupesti; de multe ori ei alunecă, până ce desnădejdea îi birue și sunt inclinați a zice: „Ce folos să încerc mai departe? Mi-e totată, dacă încet acum lupta.” Credința acestora este iarăși greu încercată; pentru că cuvintele Domnului spuse de Sf. Pavel se potrivesc aici: „Îți este de-ajuns darul Meu; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune.” — 2 Corinteni 12:9.

Și iarăși, mulți dintre cei consacrați și-au cheltuit aproape toate ale lor pământesti; casele și pământurile lor au trecut în cauza Domnului; răspunderile familiare îi apasă greu; ei speraseră, că pe la acest timp nu vor mai avea nevoie de cele pământesti; ei devin înfricoșați de viitor și aproape au ajuns la punctul disperării. Este o nouă încercare a credinței. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă însă asigurare deplină, prin Domnul nostru și prin Apostoli, spunându-ne: „Fiți indestulați de cele de acum, căci... nici de cum n'am să te las, în nici un timp nu te parăsesc.” (Evrei 13:5) „Aruncând toată grija voastră pe Dânsul, că El îngrijește de voi.” (1. Petru 5:7) „Iar cine va fi răbdat până în sfârșit, acela să va mântui” (Matei 24:13); „Să nu pierdem dar răbdarea, făcând binele; căci la timpul Său nemerit vom secera nefind oboșiți.” (Galateni 6:9) „Vin curând; ține ce ai, ca nimenea să nu i-a cununa ta.” — Apocalipsul 3:11.

INCERCĂRI GRELE ASUPRA POPORULUI LUI DUMNEZEU

Pe măsură ce încercările acestea devin mai aspre și mai aspre noi putem înțelege de ce Apostolul a spus, că încercarea credinței noastre va fi o încercare înfocată. Focurile acum ard; și fiecare, care este vătămat de flăcări, are ceva din spiritul trupesc; pata pe care Dumnezeu vrea să o ardă, pentru ca caracterul Noului Făpturi să poată sta înaintea Lui pe deplin aprobat. Încercarea aceasta este prețioasă în fața Lui; pentru că dorința Lui este să și vadă fii câștigând biruința.

Privindu-ne în lumina Cuvântului lui Dumnezeu vedem că ne este peste putința a duce o viață desăvârșită. Noi nu putem fi desăvârșiți în sensul absolut, nici în expresia iubiți, nici în acțiunile noastre față de alții. Noi ne putem perfecționa în unele și nici chiar gândurile. Dar

putem să avem un scop perfect și putem avea o perfectă credință. Sentimentul adevărat al inimii noastre va trebui să găsească expresiune în cuvintele profetului Iov: „Iacă, să mă omoare, să nu mai am nimic de sperat, și tot voi apăra urmările mele înaintea Lui.” (Iov 13:15) Aceasta este credința pe care o dorim; credința plăcută înaintea Domului.

Băgăm deci de seamă, din aceste exemple, că toate încercările ce vin asupra creștinului, îi pun la probă cunoștința și aprecierea lui pentru Dumnezeu și bizuina lui confidentă pe Domnul, și de aceea sunt încercări ale credinței.

PREȚIOȘI ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU

De ce se spune despre această punere la probă a credinței, că este mai prețioasă decât aurul? Pentru că, aurul și argintul nu pot răsplăti o asemenea credință. Dumnezeu a lucrat la dezvoltarea acestei Noului Făpturi de multe veacuri. El a orânduit-o cu mult înainte de a fi dezvoltată. Fii aceștia sunt scumpi înaintea Lui; pentru că ei vor fi acei cari vor primi cele mai frumoase binecuvântări ale Sale. Biserica este Mireasa lui Christos. Mirele a așteptat după ea aproape 19-veacuri, în care timp ea „a umblat prin valea umbrelor morții”, trecând prin multe încercări, greutăți și suferințe, cari toate aveau să desvolte în ea o credință ce este plăcută Tatălului.

Încercarea acestei credințe este foarte prețioasă în fața Lui. Este prețioasă în fața inteligenților sfinți ai Cerului cari au rămas în armonie cu Dumnezeu. Ei au privit dezvoltarea acestor creștini, cărora s'au făgăduit că dacă vor fi credincioși, vor fi înălțați foarte sus, la poziție de o mărire cu Domnul, și ei au slujit acestora până la capătul căii lor. Și este prețioasă acelor cari aleargă după marele Premiu al credinței, pe care dacă vor păstra-o cu hotărîre până la capăt, le va aduce cele mai mari bogății ce Dumnezeu le are rezervate pentru vreuna dintre făpturile sale. Din această cauză, este un minunat privilegiu a te supune încercării credinței.

CUM POATE CREDINȚA CREȘTE?

Cum, atunci vom fi în stare să ținem la aceste prețioase lucruri făgăduite nouă de Domnul? Noi să avem totdeauna în vedere temelia credinței noastre — Cuvântul lui Dumnezeu. A trebuit, înainte de a dobândi credința, să cunoaștem Cuvântul. Învederat, deci, urmează, că dacă voim să ni-se mărească și să ne ținem tare credința, trebuie să ne nutrim mereu mintea și inima din Cuvânt și să ne bazăm cu credință pe făgăduințele lui. Nimic nu ne poate da o mai mare credință, decât revenirea deasă la acest Cuvânt pe care îl vom găsi că ne redă sigură interesul ce-l are față de noi Domnul. De suntem amarați de am ajuns sub încercări, noi să ne întoarcem la Biblie și la mijloacele ce ni-au fost dumnezeeste provăzute pentru a înțelege Biblia și să ne împlinim sufletul din ele.

și să ne supunem poruncilor ei și să ținem apoi seamă de fericirea ce ne va umple inima.

Muzica tinde să alinieze patimile și grijile fapturilor pământene. Isus a asemuit Cuvântul Domnului unei harpe acordate pentru o muzică armonioasă. (Apocalipsul 15:2, 3.) Harpa aceasta a lui Dumnezeu este desăvârșit acordată — strunele ei multe sunt Legea și Profetii, Evangheliile și Epistolele. Spiritul Domnului este în strunele ei; și când acestea sunt atinse de degetele unuia devotat Domnului, și care caută Adevărul Lui și i-se supune, ele dau cea mai dulce muzică ajunsă vr'odată în ureche de muritor. Măriți deci pe Dumnezeu pentru această melodie minunată, care ne îndeamnă să cântăm și să prețuim „Cântecul lui Moisi și al Mielului.”

Acei cari au înlăturat sgura Veacurilor Intu-necate, cari au câștigat biruința asupra Fearei, cari au nimicit credulitatea și au statornicit o credință tare, sănătoasă, îngăduind gloriosului Adevăr al Cuvântului lui Dumnezeu să pătrundă zilnic în inimile lor, aceia sunt acum pe o „mare sticloasă” în mijlocul marilor confuziuni ale popoarelor pământene și privesc topirea elementelor; ei își acordă armonios Harfele spre a cânta un mareț imn Mirelui care e de față, și sunt credincioși și așteaptă cu încredere până când deplina lor unire cu Dânsul se va săvârși prin Intăia Înviere.

CÂND ARE SĂ VINĂ MĂRIREA NOASTRĂ?

Cât vom mai avea oare să luptăm lupta aceasta bună a credinței? Pe când să așteptăm sfârșitul drumului și intrarea noastră în mărirea Domnului? Citind capitolul al 11-lea din Epistola către Evrei, vom ajunge la concluzia acestei durate. Sf. Pavel însiră acolo o lungă listă a credincioșilor aprobați de Domnul. Să ne însemnăm, că toți aceștia au murit în credință. Cuvântul lui Dumnezeu este plin de promisiuni de răsplată pentru cei cari au biruit în credință. Acestor Învredniciți Vechi li s'au făcut promisiuni bune; creștinilor însă li s'au făcut promisiuni „negrăit de mari și de prețioase.” Învredniciții Vechi au avut să moară în credință și să aștepte venirea răsplătii. Toți creștinii credincioși cari trăesc astăzi, își primesc răsplata îndată ce se despart de trupul lor de carne. De aceea, ne-a făgăduit Isus: „Fiți credincioși până la moarte, și Eu vă voi da Cunună Vieții.” Credința și localitatea noastră trebuie să rămâie până la capăt, pentru că să putem primi răsplata gloriei. Însemnați-vă textul „până la moarte”, care înseamnă, că fiecare care a intrat prin jertfă în legământ cu Domnul, trebuie să fie credincios și supus părții sale din contract, până atunci, până când jertfa sa să va consuma cu totul în moartea totală a ființei omenești. Înseamnă a ne duce înainte cu stăruință începutul credinței și să nu ne lăsăm până la capăt.

RELUL RASPLĂȚII

Deoarece Isus a promis că jertfa noastră

dincioși până la moarte, vor primi Cunună Vieții—aceasta înseamnă Viața pe cel mai înalt plan.—Natura Divină, în care vom fi asemenea mărului nostru Domn și Învățător. Sf. Pavel stabilește însă, că chiar și în Împărăție vor fi grade diferite ale mării, „căci stea de stea se deosebește în strălucire.” (1 Corinteni 15:41.) în parabola talanților Învățătorul ne spune aceeași idee. (Luca 18:17,19.) Gradele credinței vor însemna gradul de strălucire a noastră în Împărăție. — „Fie-ți ție după credința ta.”

Acei, cari au fost credincioși în toate câte li s'au încredințat lor, credincioși în Împlirea contractului, credincioși față de Dumnezeu, credincioși față de Cuvântul Său, credincioși față de frați, credincioși în împlinirea lucrurilor mărunte — dacă au îngăduit ca toate încercările ce vin asupra lor, să-i prefacă potrovit voinței lui Dumnezeu, — aceștia vor fi mai plăcuți Domnului și mai aproape de El în Împărăție. În Împărăția Lui nu va străluci mai tare cel ce aici a fost favorizat de Domnul cu cele mai multe servicii sau onoruri sau aprobări, ci acel care s'a făcut mai asemenea Învățătorului.

Este invederat și clar și convingător, că Împărăția Domnului este aproape. Crezând aceasta ca adevărat, să nu facem decât ceea ce ne aduce aprobarea Domnului, pentruca să putem avea la El o primire bogată. Dacă este ceva ce nu am făcut, și care ne-ar ajuta pe acest drum spre mărirea — să o facem acum. Dacă ne străduim spre intrare, și pentru aceasta ne vom opinti din toate puterile, vom ajunge să fim în stare a spune la sfârșitul fecărei zi, împreună cu Sf. Pavel: „Lupta bună am luptat drumul (o altă zi) l-am făcut, credința (o altă zi) am păzit; în sfârșit (mă pot alina asigurată că) îmi este păstrată a îndreptării Cunună, pe care îmi va da-o în Ziua aceea Domnul și nu numai mie, ci și tuturor cei cari au iubit (și astfel s'au pregătit pentru) venirea Lui.” De bună seamă lupta noastră nu va fi o luptă pierdută, dacă am luptat credincioși. Luptă bună va fi, chiar și dacă am fost prea slabi să întâmpinăm pe dușmani prin propriile noastre puteri. Să nu ne pese ce greutate ne înconjoară — ceața poate fi deasă, vârtejurile furioase, valurile ni se pot arunca împotriva cu sălbăticie — dar pentru noi astăzi este timpul să ascultăm cuvântul Apostolului, și încingându-ne mijloacele gândirii noastre, să fim trezi și să nădăjduim până în sfârșit. (1 Petru 1:13). Puțin, și lupta se va sfârși și deasemenea și călătoria noastră; puțin, și vom vedea față în față pe Mirele nostru marit; și atunci — când ne vom fi dovedit până la sfârșit loialitatea, iar credința noastră se va fi împotrovit cu izbânda încercărilor grele — rezultatul va fi spre mărirea, onoarea și gloria Lui, care ne-a răscumpărat cu propriul Său sânge prețios.

MIJLOCITORUL ÎMPĂCĂRII CEL FĂRĂ PATĂ

CONFLICTE APARENTE DIN SCRIPTURĂ ÎMPĂCATE. — DOCTRINA ROMANO-CATOLICĂ DESPRE CONCEPȚIUNEA NEPĂTATĂ A MĂRII NU ESTE SUSȚINUTĂ. — NAȘTEREA LUI ISUS DESPĂRȚIT DE PĂCĂTOȘI CEVA ESENȚIAL PENTRU ORĂNDUIREA DUMNEZEASCĂ. — DE ALTFEL NICI O RĂSCUMPĂRARE NU E CU PUTINȚĂ. — DEDUCȚIUNILE CELE DIN URMA ALE ȘTIINȚEI ÎN CHESTIA UNIREA VIETII CU PROTOPLASMA. — LOGOS-UL FĂCUT OM. — NĂSCUT DIN FEMEILE FĂRĂ PATĂ. — CUM A PUTUT NAȘTE ȘI CUM A NĂSCUT O MAMĂ NEDESĂVĂRȘITĂ UN OM FĂRĂ PATĂ. — ACELAȘ PRINCIPIU CARE LUCREAZĂ ÎN ALTE TRĂSĂTURI ALE PLANULUI DUMNEZEESC, DUPĂ CUM SE DOVEDEȘTE PRIN SCRIPTURI.

„Cine poate scoate un lucru curat din cel necurat?” (Iov 14: 4) „Și voi știți, că acela s'a arătat ca-se ridice păcatele, și într'însul nu este păcat”. (1 Ioan 3: 5) „Căci astfel de arhîreu se cuvenia pentru noi, curat, fără răutate, fără pată, și deosebit de păcătoși”. — Evrei 7: 26.

CI aflăm expuneri scripturale cari par a fi în contradicere: Expunerea cea dintâi, în armonie cu experiența noastră, zice că toți urmașii lui Adam sunt atinși de virusul [otrava] păcatului care se trage din izvorul cel otrăvit: Expunerile din urmă spun însă că Domnul nostru Isus era un om cu totul deosebit de ceilalți oameni — fără prihană, fără pată, curat. Și de aceea întreaga teorie a Împăcării, după cum ne este înfățișată în Scripturi, cere ca Răscumpătorul nostru să fie numaidecât un om fără prihană — din neamul omenesc și totuși despărțit de chestiunea aceasta ajunge să fie o chestiune foarte importantă pentru mințile poporului gânditor al Domnului. Cum a putut împlini Dumnezeu, în cazul Domnului Isus, ceea ce este cu neputință pentru om, atât după toată experiența omenească cât și după mărturia lui Iov? Scopul plăcut al capitolului de față este de a aduce dovezi indigestibile cum a împlinit orânduirea dumnezească lucrul acesta dorit și care să pară cu neputință de a produce un membru din neamul omenesc, care totuși să fie despărțit de cusururile lui, care să fie prețul său de răscumpărare, care să se dea prețul corespunzător pentru omul din tîi desăvârșit, a cărui păcat și blestăm vestează omeneirea.

Nu că o cunoștință de felul acesta ar fi ceva esențial pentru credința sau mântuirea adevăratului ucenic învățat de Dumnezeu; ci pentru că în lumina criticii distructive [rezonabile sau nerezonabile] din zilele noastre, este de trebuință ca adevărul acesta, care este atât de înstrănsă legătură cu Împăcarea, care este centrul și temelia adevăratului creștinism, trebuie să aibă o proptire vajnică, în scopul ca credința poporului Domnului să fie în stare a rezista atacurilor ce le dă vrășmașul încontra învățăturii de răscumpărare — din amvon, din presă și străne. Expunerea scripturală a faptului, despre curătenia Domnului nostru, har Domnului, a fost destul de multumitoare pentru sfinții săi timp de veacuri; însă astăzi vine ca hrană la timp cuvenit, ca o mărturie științifică și filosofică pentru a arăta puțința a tot ce se preînde în privința aceasta de către Cuvântul lui Dumnezeu — în armonie deplină cu „legea naturii”.

Biserica romano-catolică încearcă în doctrina ei despre concepțiunea „maiolată” [nepătată] a Măriei să stabilească credința că mama Domnului nostru — fost nepătată, curată și desăvârșită — și de vreme ce astfel de femeie s'a născut curat și deosebit de păcat, însă norocul preîndem că ea a fost

din viața lui Adam, tot așa cum sunt și toți ceilalți membri ai săi; că viața ei a derivat din trupina lui Adam, că ea a moștenit slăbiciunile, și cusururile omenești și că și ea a fost, prin urmare, sub osânda morții, ca toți ceilalți oameni. Noi credem că „omul Christos Isus” a fost unica excepție dela aceasta.

Este bine ca noi să nu uităm că grija providențială a lui Dumnezeu pentru copii oamenilor se arată adeseori prin abaterile [excepțiunile] naturei. Așa de pildă este o lege a naturei că căldurile mari produc expansiune [întindere], pe când frigul produce contracțiune [strângere]. Ce noroc însă pentru omeneire că apa este o excepție dela principiul acesta; — că apa, în contra legii generale, se întinde la frig. Dacă s'ar întâmpla ca și apa să se ție de legea obișnuită a naturii pentru ca să se strângă la un loc [să se contragă] la frig, atunci urmarea ar fi că ghița s'ar face mai grea decât apa neînghețată, și că ghița s'ar cufunda deci la fundul râurilor așa că toate râurile noastre ar ajunge să se prefacă în niște mase puternice de ghiță, cari nu s'ar putea desgheta nici chiar în căldurile cele mai mari ale verii. Ce noroc de asemenea că, de pildă, pîntre minerale antimoniul este de asemenea o excepție la legea aceasta a naturii; de altfel ar fi cu neputință ca noi să ne putem asigura margini tăiate clar ale literilor întrebunțate la tipărire, cari sunt asigurate prin amestecarea acestui metal care se contrage dimpreună cu alte metale cari se întind la căldură. Astfel unica excepție — Domnul Isus — față de pătarea cu păcat în rasa noastră este unica ei nădejde — prețul ei de răscumpărare, mântuirea ei sub îngrijirea dumnezească. Cu aceste gânduri, noi urmăm a cerceta, cum Logos-ul „s'a făcut trup”, „s'a născut din femeie”, „din seminția lui Avraam”, și totuși era nepătat și putea deci să fie un preț de răscumpărare potrivit și primit pentru Adam și pentru neamul său.

Scripturile susțin gândul că toată existența, energia vieții sau ființa, vine dela tată și nu dela mamă. Mama primește sperma sau sămânța de viață dela tată, dă un sămbure-celulă din care se produce o formă sau un corp, și ea hrănește germenul ființei până când el ajunge în starea de a se putea susține ca o existență neatârnată, adică până când el este în starea de a și însuși, pentru viețuirea sa, elementele sustinătoare de viață de cari îngrijeste pământul și aerul; apoi el se naște.

Cuvântul tată are însemnarea de dădător de viață. Prin urmare Dumnezeu a fost Tatăl sau dădătorul de viață de când pământul a fost mama lui Adam și necurată și neamului omenesc (Iov 4: 38) forma sa și pământul în Adam a fost nepătat și curat.

viață, care l'a făcut om, a venit dela Dumnezeu [care fu astfel tatăl său dătătorul său de viață]: Și în partea bărbătească a speței omenesti s'a păstrat de atunci incoace puterea de a da mai departe acea scânteie de viață sau sămânță viețuitoare din urmaș în urmaș.

În armonie cu principiul acesta se spune că copiii sunt *din* tați sau *dela* tați, și că sunt născuți de mamele lor. (Gen. 24:47) Astfel copii lui Iacob, socotiți prin fii săi, erau, șaptezeci când el se coborî în Egipt. Toate aceste șaptezeci de suflete sau ființe sunt arătate anume ca provenite din coapsele lui Iacob. (Gen. 46:26, 27; Exod. 1:5) Astfel se spune despre Solomon că a eșit din coapsele lui David. (1 Regi 8:19; 2 Cron. 6:9) Astfel Apostolul, Pavel și Israeliiți în general spuneau că ei au eșit din coapsele lui Avraam; iar despre Levi scris este că „era încă în coapsele strămoșului său, când a întâmpinat Melchisedec pe Avraam.”—Evr. 7:5, 10.

Astfel și întregul neam omenesc a fost și a provenit din Adam, *tatăl* lui, prin mama Eva, însă nu dela ea. Și astfel scris este că „toți mor în Adam”, însă nu toți în Eva. Din pricina că neamul omenesc a venit din Adam, el a fost încercat cu încercarea *sa*, el a fost osândit din pricina greșelei *sale*, și a fost cuprins sub osânda *sa*.

Ceeace învață Scripturile nu e decât descoperirea cea mai nouă a științei cu privire la progenerațiune, când e vorba de omenire și de toate mamiferele. Oamenii de știință află dovadă foarte bună și hotărâtoare în natură, că *viața* sau ființa vine în totdeauna din partea bărbătușului. Cea mai simplă formă pentru a ilustra aceasta este oul de găină: În sine însuși el nu conține dela început nici un semn de viață, ci este numai o celulă-germen cu proviziunea ei de hrană, gata ca să facă un *organism* îndată ce va fi însuflețită, făcundată sau îmbibată cu germenul de viață sau cu sămânța de viață din partea paserei bărbătușe.

Oul conține nu numai un germen-celulă ci și elementele potrivite de hrană într'o măsură potrivită, adaptată pentru micuțul organism născut în el de către sperma sau sămânța de viață; și sub împrejurări potrivite se dezvoltă organismul. Germenul-celulă, „gălbănușul plastic”, sau protoplasma, primește germenul de viață sau sperma, și aceasta ajunge apoi un embrion de pui, care își însușește apoi pentru dezvoltarea sa proprie „gălbănușul de hrană” și albumina, până când nu sfarmă coaja și până când nu este în stare de a se susține pe sine prin însușirea de elemente de hrană mai grele la mistuire. Principiile cuprinse aici sunt aceleași la oameni și la alte animale.

În vederea acestor mărturii armonioase dintre Biblie și știință, este o deducțiune cuminte, că dacă *tatăl* este desăvârșit atunci și copilul trebuie să fie desăvârșit. Sub împrejurări destul de favorabile o desăvârșită spermă sau sămânță de viață unindu-se cu germenul-celulă femcească va produce un embrion viețuitor atât de viguros și de sănătos încât să poată fi în stare de a-și însuși elementele potrivite de hrană, și a se desbăra, a se lepăda și a neutraliza pe cele nepotrivite. Și ființa desăvârșită produsă astfel va avea de asemenea puterea de a neutraliza sau de a respinge orice funcțiunile celor desăvârșite și fără viață

tele ce nu-i prind bine. Dimpotrivă, în măsura în care sperma sau sămânța de viață este nedesăvârșită, și embrionul viețuitor va fi slab și nu va fi în stare de a birui împrejurările nepriincioase ale împrejurimii sale, și își va însuși tot ceea ce îi furnizează mamă-sa —bine sau rău—și va ajunge o pradă pentru boală. Fiind nedesăvârșită, ființa aceasta nu este în stare de a se lepăda în întregime de elementele veninoase și urmarea este o slăbiciune și îmbolnăvire.

Vechea vorbă: „ceceace pentru unul este hrană pentru celălalt este venin”, se bazează pe principiul pronunțat aicea. O persoană care are puteri pentru o bună digestiune, poate mânca și poate alege nutremântul și puterea trebuincioasă din acea hrană care l'ar slăbi în grabă și poate că l'ar și omori pe un altul cu puteri mai slabe. Cel mai vânjos extrage elementele cele bune și se ferește de cele vătămătoare. Cel mai slab nu este în stare să facă aceasta și este de fapt otrăvit, adeseori ajungând chiar de a se îmbolnăvi. Totuși să ne amintim că nici un membru din neamul nostru nu este nici pe de aproape desăvârșit, nici unul nu este în stare de a apăra sistemele sale nedesăvârșite împotriva miriadelor de dușmani ce le atacă prin hrană, băutură și aer. Prin urmare nimeni nu este născut desăvârșit și nimeni nu se poate feri mult timp de călcarea vre-unei boli. Ea sfășie mai întâi organele cele mai slabe și apoi, în curând, toate se surpă.

Din punctul acesta de vedere rezultă că dacă numai mama Eva, singură, ar fi păcătuit neamul omenesc n'ar fi murit; pentru că dacă Adam ar fi rămas desăvârșit, iar viața sa nepierdută și nestricată, urmașii săi ar fi fost născuți fără prihană. Și chiar dacă osânda de moarte ar fi trecut peste mama Eva, aducându-i nedesăvârșiri, aceste n'ar fi putut să aibă stricăciuni asupra urmașilor săi; fiind *desăvârșiți* ei și-ar fi însușit elementele cele bune, și ar fi neutralizat, s'ar fi desbărat și lepădat, pe cale firească și fără vătămăre, de toate elementele nesănătoase de nutremânt, înlocuindu-le.

Pe de altă parte să presupunem că Adam ar fi păcătuit iar Eva ar fi rămas fără păcat. Osândirea lui Adam și moartea sa s'ar fi întins întocmai la fel și asupra tuturor urmașilor săi. Cu toate că celulele-germeni și nutremântul prevăzut de mama Eva ar fi fost desăvârșite, totuși din sperma sau sămânța de viață îmbolnăvită a lui Adam nu s'ar fi putut produce decât numai niște ființe nedesăvârșite și muritoare. De aceea se potrivește atât de bine locul din Scriptură care zice „toți mor în Adam”, și „prin neascultarea unui om... moartea a trecut asupra tuturor”—1 Cor. 15:22; Rom. 5:12, 19.

Ce legătură minunată aflăm aici între Adam și cei dintâi și cei depe urmă și miresele lor. Precum *moartea* neamului omenesc nu depindea de Eva ci în întregime de Adam, și totuși ea a luat parte la aducerea ei, astfel *viața* așezată din nou a neamului omenesc mântuit nu depinde de loc de mireasa lui Christos, ci de Isus, Răscumpărătorul, cu toate că prin harul dumnezeesc s'a orânduit ca mireasa aceasta să aibă parte la așezarea din nou la ceea ce era pierdut.

Izvorul Adam, fiind pătat prin păcat și moarte, nici unul din urmașii săi nu putea fi liber de pată

lucru necurat? Nici unul măcar." Cuvintele aceste sunt a se înțelege ca privitoare la om și nu la femei: Nimeni din cei ce ies din izvorul pătat nu poate fi curat. De aceea „nu este nici un om după voia lui Dumnezeu, nici unul măcar“; nimeni nu-și poate răscumpăra viața sa proprie, și cu atât mai puțin poate cineva să se dea lui Dumnezeu ca preț de răscumpărare pentru fratele său.—Rom. 3:10; Psa. 49:7.

Este un fapt bine cunoscut că starea mamei în cursul periodului de sarcină are o înrăurire însemnată asupra caracterului și firei copiilor ei, atât spre bine cât și spre rău. Aflăm multe pilde de „semne de naștere“ mintale și fizice. Ar fi cu neputință pentru omenirea din împrejurările de astăzi să determine dacă un embrion desăvârșit, produs de un germen de viață desăvârșit n'ar putea fi vătămat de loc sau *cât de mult* de un *spirit* rău din mamă; pentru că noi n'avem nici un prilej pentru dovezi în privința aceasta. Și nici nu este de lipsă pentru argumentul nostru ca să determinăm chestiunea aceasta, pentru că „omul Christos Isus“ n'a fost născut sub astfel de împrejurări. Scripturile arată în mod lămurit că (1) Domnul a ales de mamă pentru Isus o femeie sfântă „binecuvântată printre femei“, care a „aflat har la Dumnezeu.“ (Luca 1:28, 30, 42); (2) Maria era plină de credință și de bucurie în Domnul, și bună deci ca să fie o unealtă la planul său; (3) fără a se teme de vre-o învinuire din partea lui Iosif sau a lumii ea trăi bucurându-se în Dumnezeu, zicând „sufletul meu mărește pe Domnul, și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu.“ (Luca 1:45-47) Astfel ne dăm seama că spiritul mamei lui Isus, în loc ca să fie potrivnic dezvoltării sale desăvârșite, a conlucrat în scopul acela.

Urmează deci că unica piedică pentru nașterea unui om desăvârșit din o mamă nedesăvârșită, pătată însă cu bunăvoință este lipsa unui tată desăvârșit care să dea o *spermatozoă desăvârșită*. Și de aici urmează temeinic învățăturii scripturale că în cazul lui Isus s'a transmis o *viață desăvârșită* [nu din sau dela izvorul Adamic] prin puterea dumnezească din o stare preexistentă la o stare de embrion omenească, s'a născut „sfânt“ [curat și desăvârșit], cu toate că mamă sa era nedesăvârșită. (Luca 1:35) Astfel este pe deplin rezonabil că Isus nu era pătat cu nedesăvârșiri, fie mintale, fie morale sau fizice, nedesăvârșiri pe cari mamă sa le împărtășia cu întreg neamul omenească, și după cum am văzut nu de mult, faptul acesta stă în deplin acord nu numai cu Scriptura ci și cu descoperirile și deducțiunile cele mai noi ale științei.

Un alt fapt pe care oamenii de știință și-l demonstrează lor înseși, care pare a se întreci cu mărturia din Scriptură, este că cu toate că viața sau ființa vine dela tată, *forma* sau *natura* vine dela mamă. Dovezile științifice ale acestui fapt sunt mai întunecate și sunt mai greu de priceput de mîntea omului de rând; și aceasta din pricina că în înțelepciune Dumnezeu a despărțit nu numai felurile *soiuri* și *naturi*, ci ele a se împărțit în bună măsură, așa ca ele să nu se poată amesteca și introduce între ele dincolo de anii de viață, fără ca să piardă puterile de fecundare. Prin urmare, omnia pentru faptul acesta este că tatăl nu are nici o parte în a se putea amesteca

Vechea idee că forma și natura vine dela bărbătuș este abandonată de studenții moderni ai naturii cari acuma sunt de acord că femeiușa dă *organism* și tot așa și *hrană*—ea dă de fapt totul afară de sămânța de viață sau sperma care vine dela tatăl sau dela dăătorul de viață. Ca ilustrare scripturală pentru cele spuse mai înainte să luăm uniunea necuvenită dintre „fiicele oamenilor“ și acei ingeri cari nu și-au păzit rangul și starea lor adevărată (Gen. 6:2, 4; Iuda 6; 1 Pet. 2:4) Ingerii cei ce și-au luat atunci trupuri omenești, fiind desăvârșiți în vitalitate, produsera copii cu mult mai superiori decât cei ce se trăgeau din neamul de tot căzut a lui Adam, atât în ce privește istețimea minții cât și în ce privește puterile trupăști, așa încât se spune că „ei erau oameni cu renume.“ Acești oameni minunați, repetăm, erau născuți din mame nedesăvârșite și muritoare, însă erau făcuți de tați viguroși, nestrictați.

Neamul muritor a lui Adam a avut de sigur stăpâni strașnici în acești *Nefilimi* superiori [evrește: cei căzuți] cari nu fură nici odată recunoscuți de Dumnezeu, nici prin o încercare pentru viață și nici o osândă pentru moarte. A fost în adevăr o îndurare atunci când el, nedându-le nici un drept de existență, i-a șters de pe lume prin potop, și a cruțat numai pentru începutul unui alt neam pe Noe cu familia sa, sub motivul că—„Noe era acuma desăvârșit în *generațiunea* sa“, ceea ce va să zică că majoritatea urmașilor lui Adam a ajuns să fie cât se poate de *pătați*, fiind vorba de o nouă născută mai mult saif mai puțin din imbinarea cu ingeri în chip omenească. Noi zicem o *nouă* rasă din pricina că viața și vlaga lor nouă venea din tați noi.

Așa de mare era renumele acestor „Nefilimi“ încât groaza de ei se găsește exprimată mai mult sau mai puțin până chiar și în mitologiile păgânești din zilele noastre; și sute de ani după nimicirea lor prin potop, știrea *amăgitoare* că unii dintre ei se mai aflau încă în viață a produs o frică groznică pîntre israeliți, cu toate că aceștia erau aprinși de biruința bățăliilor prin cari trecuseră nu de mult. (Vezi Num. 13:33; 14:36, 37) Fără îndoială că în Canaan se aflau și bărbați voinici, după cum arată alte Scripturi, însă așa zișii Nefilimi nu se mai află nicăiri decât numai în „raportul cel rău.“

O altă ilustrare a principiului acestuia că viața [vitalitatea] vine dela tată, iar organismul [natura] dela mamă, se găsește în faptul că Dumnezeu însuși a produs din natura dumnezească *fii* de diferite naturi. El este tatăl sau dăătorul de viață al acelor fii de natură îngerească (Iov 2:1; 38:7; Evr. 2:9), și tot așa al fiilor de natură omenească (Luca 3:38), ca și al „*nouilor făpturi*“ cari la cea dintâi înviere vor fi făcuți părtași la propria sa natură *dumnezească*. (2 Pet. 1:4) Spiritul sau *energia* lui Dumnezeu, înrăurind asupra substanțelor de spirit, produse și dezvoltase pe ingeri; aceeași energie sau spirit, înrăurind asupra substanțelor pămăntăști, produse pe om și pe animalele inferioare. (Gen. 2:7; 1 Cor. 15:47) Și când Dumnezeu voiește să ne dea o concepție limpede despre generațiunea [facerea] nouilor făpturi la o natură dumnezească, el ni le înfățișează ca fiind *produse* de cuvântul său de făcădum. În *Geneza* 1:26, *măntuirea* pe care el

mânt a fost simbolizat prin o femeie, Sara, spunându-ne că precum Isac fu moștenitorul lui Avraam și copilul făgăduinței [prin Sara] astfel și noi, întocmai sau asemena lui Isac, suntem copii ai făgăduinței, sau ai legământului cu Sara.—Vezi Gal. 4:23-31; 1 Pet. 1:3, 23; 2 Pet. 1:4.

Acelaș principiu este ilustrat prin faptul că după legea *tipică* jidovească, care este mai înainte de vârsta creștinească, un copil moștenia dela tatăl său binecuvântările și drepturile potrivit cu harul și cu starea mamei sale, spunându-se astfel din nou că natura, drepturile, privilegiile și libertățile mamei treceau la copil, dar nu numai decât cele ale tatălui.—Vezi Gen. 21:10; Ieș. 21:4; Gal. 4:30.

Dovezile de mai înainte sunt întărite prin faptul că Domnul nostru Isus a fost născut de o femeie. „Lucrul sfânt“ născut de o femeie împărtășia natura femeii, adică natura omenească—„pământească, de pe pământ.“ Germenul transferat de ființă cu toate că avea din starea preexistentă [sufletească] toată curățenia și toată desăvârșirea, [în armonie cu legea pe care o cercetăm], împărtășia natura mamei, și fu „făcut om“, fiind „născut de o femeie.“ Totuși „lucrul curat“ nu ieși din un neam necurat, ci „a ieșit și a venit dela Dumnezeu“, și fu numai desvoltat și hrănit în Maria.—Ioan 8:42; Gal. 4:4.

În armonie cu acelaș principiu stă mai departe faptul că cu toate că Domnul nostru Isus a fost înălțat de atunci încoace sus de tot la *natura dumnezească*, nemai fiind om, totuși se spune despre el că el va fi *dătătorul de viață* sau „tatăl“ întregului neam omenească, arătându-se de asemenea că lucrarea sa pentru

omenire este ca să *șeze din nou* desăvârșirea naturii dumnezeiești, care a fost pierdută pentru toți prin păcatul lui Adam. Astfel, pe când „tatăl“ sau dătătorul lor de viață se va afla pe treapta dumnezească, copiii lui vor sta pe treapta omenească, născuți din legământul așezării din nou, înfățișat prin Ketura, a treia soție a lui Avraam.

Revăzind apoi subiectul nostru, noi ne dăm seama că nașterea „minunată“ a Domnului nostru Isus, care este desăvârșită și fără prihană, din o mamă nedesăvârșită, nu era protivnică procedurii obișnuite din orânduirile Creatorului, ci în deplină armonie cu ele. Vedem de asemenea că tatăl Adam a fost ca ființă desăvârșită din pricina că el a fost născut de Dumnezeu, cu toate că mama sa [pământul] era încă nedesăvârșită afară de grădina Edenului cea pregătită anume. Asigurarea scripturală deci, că Domnul nostru a avut o existență preomenească, principiul de viață din care a fost transferat în matricea Mariei și s'a născut din ea „sfânt“, este o asigurare foarte bună că el a fost așa cum spun aceleași Scripturi „sfânt, nevinovat, nepătat, despărțit de cei păcătoși.“ Întocmai așa unul „ni se cuvenia“ sau era potrivit pentru trebuințele cazului nostru; o astfel de ființă numai putea fi primită de Dreptate ca *preș de răscumpărare* pentru noi; și fiind atunci făcut arhireu al omenirii în cele ce aparțineau lui Dumnezeu, el urma să fie în stare de a avea milă de cei slabi și împovărați—apropiindu-se de simțirile slăbiciunilor omenești atunci când el însuși cu milă a luat asupra sa bolile noastre.—Mat. 8:16, 17; Evr. 7:26.

Studies in the Scriptures—Vol. V. 97.

CAPITOLUL 6

MUNCA SECERIȘULUI

(Continuare din numărul trecut)

TOTUȘI acum, când se văd zorile zilei milenului și au fost descoperite învățăturile greșite ale nopții întunecoase trecute și când strălucesc adevăratele petri scumpe ale adevărului, efectul (urmarea) trebuie să fie acela, că grăul, precum s'a intenționat (avut de gând), să fie, despărțit cu totul de neghină. Și deoarece învățăturile greșite au săvârșit desvoltarea neîngăduită, de aceea în lumina secerișului, adevăratele, ce se vor dezvolta vor săvârși despărțirea. Intreaga neghină și câțva grâu e însă fricos. Lor li se pare ca și când desființarea Babilonului ar însemna nimicirea muncii lui Dumnezeu. Însă nu așa, neghina nici-când n'a fost grâu, și Dumnezeu nicicând n'a zis că va recunoaște de așa. El, a dat numai voe, a „lăsat“ să crească împreună până la seceriș. Fii lui Dumnezeu vor fi chemați să iase din închisoarea pasărelilor necurate, pentru ca să guste atât libertatea, cât și să ia parte la lumina și lucrul secerișului, și să se dovedească de atari cari nu sunt în conștință cu greșelile învățaturii și practicii Babilonului și astfel scapă de greșelile și răspata lui — de plăgile ce vor veni asupra tuturor ce rămân în el.

²Plăgile sau suferințele acestea cari își au umbra

lor în suferințele ce au venit asupra casei jidovești osândite, sunt descrise în apocalipsul lui Ioan într'un simbol atât de înfocat, încât mulți cercetători au o idee foarte exagerată despre obiectul acesta, și de aceea sunt nepregătiți pentru realitatea ce e atât de aproape. Ei iau simbolurile adeseori după literă și prin urmare nu sunt în stare a le vedea îndeplinite astfel, precum vor fi îndeplinite — prin turburări neînțelegeri, răsturnări, și revoluțiuni religioase sociale și politice.

³Totuși observă aici un alt punct. Între timpul când e osândit Babilonul, sau când cade din îndurare (1878) și între timpul când vin asupra sa plăgile sau suferințele, e un mic răstimp, în decursul căruia toți fii poporului lui Dumnezeu vor avea conștință despre aceasta și vor fi scoși din Babilon. Aceasta o arată lămurit tot acelaș vers. Căci cu vestea: „Căzn Babilonul“ e în legătură, chemarea: „Ieșiți dintr'nsa *poporul mea*, ca să nu luați din plăgile ei.“ Cu privire la acelaș timp și la aceeaș muncă ce are a se îndeplini în el, se referă de asemenea în limbă simbolică. (Apoc. 7:3.) Îngerilor cărora li se dase să vatăme pământul și marea, li se dă aici porunca: „Nu vatămați

pământul, nici marea, nici arbori, până ce vom fi pecetluit pe frunțile lor pe slujitorii Dumnezeului nostru." Pecetluirea frunței înseamnă, că o înțelegere spirituală a adevărului ar fi semnul sau sigilul, care va despărți, sau deosebi slujitorii lui Dumnezeu de slujitorii și sprijinitorii Babilonului. Și aceasta e în conțelegere cu doavada lui Daniel: „Și nimenea din nelegiuiți nu va înțelege, ci înțelepții vor înțelege.” (Dan. 12: 10.) Astfel clasele să rămână pecetluite și despărțite, înainte de ce vin plăgile asupra Babilonului osândit.

⁴Și că înțelegerea, aceasta ar cauza atât sigilarea cât și despărțirea, e arătat lămurit în versurile tratate mai înainte; și explicarea, că a căzut Babilonul și că vor veni asupra lui unele plăgi, e făcută înainte de ce poporul Domnului ar aștepta a urma poruncei „ieșiți;” care poruncă se bazează pe înțelegerea (priceperea) aceasta. Da, noi știm, că toți vor fi pecetluiți pe frunțile lor — cu privire la planul lui Dumnezeu de a fi înzertrați cu pricepere — înainte de ce ar putea prețui porunca aceasta și ar putea urma după ea.

⁵Și nu e oare învederat că munca aceasta, de a pecetlui slujitorii lui Dumnezeu, e tocmai acum în curgere? Nu suntem noi oare pecetluiți pe frunțile noastre? și pe lângă aceea tocmai în timpul potrivit? Nu suntem noi oare conduși pas de pas ca de mâna lui Dumnezeu însuși — prin cuvântul Său — spre o pricepere a adevărului și a afacerilor generale din punctul Său de vedere, — prin aceea — că păreriile noastre despre multe lucruri ce-și au alt izvor, se anulează? Nu e oare adevărat că diferitele despărțăminte sau secte, ale Babilonului n'au fost răurite prin cari a venit la noi pecetluirea, ci au fost piedecile, cari au împiedecat o explicare mai iute a aceleia? Și nu vedem noi și curiunța aceleia precum cea a lămuririi Domnului, că în seceriș va trebui să se întâmple o despărțire a grâului și a neghinei? Și nu vedem noi că planul Lui e a face cunoscut faptul acesta credincioșilor Săi și apoi să aștepte, ca să dovedească atragerea inimii lor prin supunere credincioasă? Dacă supunerea și eșirea ne silește a lăsa la o parte lauda oamenilor, sau o plată bună, sau o casă pastorală, sau ajutor bănesc în afaceri, sau pace caznică, sau câte toate? — să nu ne punem în contră. El, care zice către noi „vino,” e acelaș, care zise către Petru „vino,” când umbla pe mare. Petru l'a ascultat și se pricepe de sine că s'ar fi înneecat, dacă nu l'ar fi ținut mâna întinsă de Domnul. Înșă aceeaș mână ține și azi pe acei-ce ies din Babilon la porunca Sa. Nu te uita la marea furtunoasă a greutăților cari sunt la mijloc, ci privește deodreptul spre Domnul și fii curajos.

Porunca e „Vino, nu. Mergi;” căci la eșirea din slugăria tradițiilor și a religiilor cât și a sistemelor și greșelilor omenești, mergem deodreptul spre Domnul, și spre a fi nutriți și învățați de El, și antru facerea deplinei Sale voine spre a fi întăriți și desăvârșiți, și nu spre a cădea în Babilonul

⁷Cuvântul lui Dumnezeu arată împrejurarea, că biserica cu numele după căderea din mila, cinstea și gura Sa [Apo. 3:16], încetul se va scufunda într'o stare de necredință, în care în sfârșit Biblia va fi de fapt neprețuită, cu toate-că cu numele va mai ținea la ea, și în care stare, adevărata religie o vor forma speculațiuni filozofice de diferite feluri. De căderea aceasta vor scăpa pecetluiții cei credincioși; căci: „Să aveți putere, ca să scăpați de toate acestea ce au să fie, și ca să fiți puși înaintea Fiului omului” iar nu să cădeți în timpul prezenței Domnului. [Luca 21:36.] De fapt mulți cad deja — da, țin încă forma temerei de Dumnezeu și a credinței într'un Creator și a unei vieți, ce are să fie; ei judecă însă cu deosebire din filozofii și teoriile lor, sau prin ale altor oameni și trec peste Biblie care e povătuitorul ce nu poate greși cu privire la planul Dumnezeesc. Cu toate-că țin încă la Biblie, totuși nu cred la cele arătate în ea, cu deosebire la rai și iad. Ei țin numele Isus și-l numesc Christos și Mântuitorul, însă îl privesc numai ca o pildă minunată, dar nu care n'ar putea greși și (osândesc) disprețuesc cu totul prețul Său de răscumpărare — crucea Sa. Ei susțin că paternitatea lui Dumnezeu se extinde asupra păcătoșilor și disprețuesc atât blăstemul, cât și mijlocitorul lui.

⁸Nu s'a ținut seamă peste tot, că cei 3½ ani de funcție pământescă ai Domnului nostru, în timpul întâiei Sale veniri, până la osândirea neamului jidovesc [biserica și statul lor au fost una] cercetarea trupului sau sistemului aceleia bisericesc a fost ca a unui întreg și nu ca a unor membri singuratici. Clasă clericală — preoții, cărturarii și fariseii — reprezintă sistemul acelor ca un întreg. Ei înșiși susțineau a înfățișa neamul jidovesc [Ioan 7:48, 49]; și poporul îi privea de așa; de aci vine însemnătatea întrebării: „Nu cumva a crezut într'însul cineva dintre mai mari sau dintre Farisei?”

⁹Și Domnul nostru îi privea de așa. Arareori a dojenit *El poporul* pentru că nu l'a recunoscut, însă de repeți-ori a făcut răspunzători pe „conducătorii orbi”, cari pe deoparte nu ajung ei în împărăție, iar pe de altă parte, nu voiau a îngădui poporului — care altcum pe Isus l'ar fi recunoscut de Mesia și rege — a-l recunoaște.

¹⁰Domnul nostru în continuu se ferea de aceea, ca minunile și învățăturile Sale să nu atâte poporul, pentru ca să nu-l ia cu sila și să-l facă împărat [Ioan 7:13]; și totuși dovezile acestea ale vazei și cinstei Sale ca Mesia, le-a adus la cunoștința preoțimei jidovești, până la timpul când casa sau sistemele au fost părăsite, lăsate pustiu, deoarece ce timpul său de cercetare ca biserică națională s'a implinit. De aci începând sub conducerea Sa și instruirea (învățarea) apostolilor, toate străduințele Sale au fost îndreptate spre popor ca un singur, și întocmirea bisericescă osândită și mai mari; ei anume au fost trecuți cu totul cu vederea.

¹¹Ca dovada în decursul serviciului Său și

până când sistemul a fost osândit, poporul era înfățișat prin învățători și preoți, observă purcederea Domnului cu leprosul cel vindecat, precum spune Matei 8:4. Isus zise către el: „Vezi nu spune nimănui, ci mergi, arată-te preotului și du darul, pe care l-a rânduit Moise, spre mărturie lor“. Mărturie sau dovada trebuia să fie ascunsă față de popor un timp oareși-care, însă „mai marilor“ Săi, cari reprezentau (înfățișau) biserica jidovească ca un întreg, în cercetarea ce era atunci în curgere, trebuia să fie arătată fără amânare.

¹²Noi cu deosebire trebuie să observăm scopul și rezultatul (urmarea) cercetării bisericii jidovești ca un sistem, și anume, pentru însemnătatea simbolică în ce privește raportul său față de planul general (peste tot) al lui Dumnezeu. Ei conform făgăduinței aceleia pretindeau, că ar fi poporul pregătit pentru Messia ce are să vină, poporul pe care-l va pregăti, îl va înzestra cu putere, îl va cârmui și-l va folosi ca poporul Său deosebit, spre a binecuvânta toate neamurile pământului, prin aceea că vor fi aduse în conțelegere cu Dumnezeu și cu legile Sale drepte. Cu toate-că lui Dumnezeu nu i-a fost necunoscut că Izrailul trupesc nu e vrednic pentru a cuprinde locul de frunte în munca Sa cea mare, totuși le dădu lor tot prilejul și toate înlezmirile, tocmai așa, ca și când ar fi în neștiință în ce privește rezultatele. Într' acestea faptul că a știut toate înainte, l'a arătat în profeții, pe cari ei nu le-au putut înțelege, pentru-că noi să nu credem că El în purcederea Sa cu poporul jidovesc, ar fi făcut numai încercări, cari ar fi dat greș.

¹³Până când biserica națională a lui Izrail susținea a fi pregătită și pretindea a aștepta și răvni a-și îndeplini partea sa din program, a fost numai de sine înțeles, că ei au fost cercetați înainte de ce planul lui Dumnezeu ar fi mers mai departe. Planul acesta a fost că dacă seminția naturală a lui Abraam, în cercetarea sa s'ar afla nepotrivită pentru cinstea cea mare mult dorită și așteptată, atunci în decursul veacului creștinesc va fi o alegere a singuraticilor, cari ar fi vrednici de cinstea cea mare, a fi seminția făgăduită a lui Abraam și urmașii lui Messia în împărăția cea făgăduită, care va binecuvânta toate neamurile pământului. — Gal. 3: 16, 27—29, 14.

¹⁴Cele „șaptezeci de săptămâni“ (490 de ani) de îndurare Dzeească făgăduite poporului au trebuit să se împlinescă. Prin urmare nici păgânii (neamurile păgâne) nici Samaritenii n'au putut fi invitați (chemăți) a fi fiu lui Dumnezeu, nici a fi oarecum în legatură cu împărăția, ce a vestit-o Christos și apostolii (Fapte 3: 26.) Pentru voi era de trebuință ca să vi se vorbească mai întâiu cuvântul lui Dumnezeu. (Fapte 13: 46.) În cale de păgâni nu mergeți și în oraș de Samariteni nu intrați, mergeți mai vartos către oile cele pierdute de casa lui Israel, și iarăși. Nu sunt trimis decât la oile cele pierdute de casa lui Israel, zise Domnul când trimise nencini Săi. — Mat. 10: 5, 1524.

¹⁵Intreagă „săptămână a șaptezecia“, la mijlocul careia muri Christos — cei șapte ani dela începutul serviciului pământesc al Domnului nostru, până la trimiterea lui Petru la Corneliu, a celui dintâi convertit dintre păgâni — a fost orânduită după planul lui Dumnezeu, pentru cercetarea jidovilor. Totuși în loc de a judeca acești șapte ani întregi ca un întreg (ca biserică națională) judecata aceea a fost „scurt alcătuită“ (Rom. 9: 28) — ceea ce înseamnă nu spre stricăciunea, ci spre folosul său. De oare-ce nu numai înaintea lui Dumnezeu, ci și înaintea oamenilor a fost lămurit, că fariseii, preoții și cărturarii nu numai au disprețuit pe Domnul nostru Isus, ci la urmă chiar l-au urât și au voit să-l ucidă, de aceea a osândit. El ca rege sistemul acela, când a sosit timpul de a se arăta înaintea mulțimei ca atare (rege) și a intrat călare pe mânzul asinei. Inșă de către reprezentanții bisericii aceleia n'a fost recunoscut; cu toate-că poporul de rând l-a primit cu bucurie și s'a grăbit a'l recunoaște de rege. (Marcu 12: 37.) Astfel a scurțat Domnul nostru cercetarea mai departe nefolositoare, pentru-ca restul „săptămânei“ aceleia a „șaptezecia“, să se poată folosi în deosebi și numai pentru popor, pentru singuraticii sistemului aceluia osândit — înainte de ce străduințele slujitorilor întocmirii aceleia nouă de timp ar mai face părtași toate neamurile și pe mai departe. Și așa s'a întâmplat; căci, când Domnul nostru după învierea sa zise ucenicească numai asupra jidovilor, ei să se extindă (lățească) asupra tuturor popoarelor, a adăugat cu îngrijire: „Incepând voi dela Ierusalim.“ (Luca 24: 47.) El bine a știut că păreriile lor jidovești îi vor opri a merge afară de jidovi, până când El la timpul său nu va deschide drumul — precum făcuse la sfârșitul timpului de îndurare, când trimise pe Petru la Corneliu. De atunci așisderea (asemenea) au gustat unii jidovi și păgâni privilegiul (dreptul deosebit) îndurării lui Dumnezeu; întru și prin Christos fiecare a putut fi primit la fel. În ce privește pe Dumnezeu, în chemarea prezentă „nu e deosebire.“ Deosebirea în defavorul jidovilor a fost precugetarea lor proprie, de a primi ca dar întru Christos binecuvântările cari odinioară li s'au imbiat sub condiția îndeplinirii desăvârșite și faprice a legii lui Dumnezeu, după literă — ceea-ce nici un om decăzut nu e în stare.

¹⁶„Săptămâna“ aceea a „șaptezecia“, și toate amănuntele cercetării Izrailului trupesc, au îndeplinit nu numai planul acela a cerceta acel sistem, ci a dat, în mod deosebit, o înfățișare simbolică a unei asemenea cercetări a bisericii cu numele creștine, a Izrailului spiritual (numit „creștinism“ și „Babilon“) în decursul celor șapte ani corespunzători cu care cercetare s'a început secerișul veacului creștinesc. E perioada din Octombrie 1874 până în Octombrie 1881. „Creștinismul“, „Babilonul“ — împărăția falsă creștină — pretinde a vedea decăderea prototipului ei izraelului trupesc, și pretinde a fi adevărata seminție

spirituală a lui Avraam și a fi gata, în așteptarea și cu răvnăa converti lumea păgână și a cărmui toate popoarele într-o dreptate, a învăța și a binecuvânta, tocmai aceea ce a susținut sistemul jidovesc. Veacul prezent și în împrejurarea aceea se aseamănă ca cel simbolic, că conducătorii acolo ca și aici, au fost seduși a privi făgăduințele unui Messia personal. Cărturarilor jidovilor atunci disprețuiau pe un Messia personal și așteptau ca sistemul bisericii lor naționale să triumfeze (invingă) asupra celorlalte în urma legilor celor bune, iar poporul de rând credea, că trebuie să vină un Messia personal. (Și părerea aceasta e reprezentată încă și azi de către învățătorii jidovi „învațați” sau rabineri și profetiiile despre Messia le iau ca și când s'ar refera la sistemul bisericii lor naționale și nu la vindecarea personală a lumii.)

1) Deoarece doctrinele false au produs această dezvoltare nepotrivită, care va fi cauza care va despărți grăul de neghină? De ce este neghina fricoasă și totașa o parte din grăul de lucrul Secerișului? Și ce conducere trebuie să ia „grăul?” Prf. 1.

2) Din ce constau „plăgile” Babilonului? Și de ce sunt mulți studenți în Biblie nepregătiți pentru lucrurile reale ce să întâmplă acum? Prf. 2.

3) Ce timp intervine între lepădarea Babilonului și distrugerea lui, și după Scriptură, care este scopul acestui period? — Apoc. 18:2; 7:3; Daniil 12:10. Prf. 3.

4) Cum este cunoștința întrebuintată ca un sigil și mijloc

de separare înainte de esirea poporului lui Dumnezeu din Babilon? Prf. 4.

5) Este lucrul sigilării și deosebirii în progres acum? Și dacă e așa, ce dovedește? Prf. 5.

6) De ce sună porunca: „Esit” și nu „Mergeti”? Prf. 6.

7) Ce arată Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la istoria bisericii nominale după căderea ei din grația lui Dumnezeu și din poziția de a fi instrumentul său? Prf. 7.

8) Ce a fost scopul la serviciul Domnului în cei trei ani și jumătate, înainte de lepădarea sau desădirea națiunii evreie? Și cum este arătată aceasta de Isus prin muștrările conducătorilor religioși? Prf. 8.

9) De ce de repetate ori Isus a încercat să se ferească de a fi cunoscut în public, pe când, pe de altă parte, El întruna căuta să aducă dovezi preoților că El este Mesia? Prf. 9.

10) Citește o întâmplare care dovedește că Isus a făcut preoți ca și reprezentanții răspunzători ai poporului. Prf. 10.

11) De ce este important a pune deosebită lafe aminte la scopul și rezultatele încercării sistemului bisericesc evreesc? Ce mărturisia Israel? Pentru ce a descoperit Dumnezeu, prin profetie, preștiința Lui de căderea lui Israel? Prf. 11.

12) De ce cerea Dreptatea dela Israel ca el să fie pus sub încercare mai înainte de a fi planul lui Dumnezeu condus mai departe. Și care a fost cel mai departe plan? Prf. 12.

13) Ce însemnătate avea cele „săptzeci” de săptămâni de favoare dumnezească în legătură cu încercarea lui Israel? Prf. 13.

14) Când s'a început ultima sau „săptămâna a șaptezecii”, și când s'a sfârșit? A fost această simbolică „săptămână” devotată în întregime încercării Israelului, ca națiune? Ce însemnătatea avea, și ce scop, faptul de a scurta încercarea? Când Isus după învierca Sa a îndrumat pe ucenicii Săi să predice Evanghelia „la toate popoarele”, de ce a spus El— „începând dela Ierusalim?” Prf. 14.

15) Arată unele amănunte cum „săptămâna a șaptezecii” îndeplinită în umbră, își are paralela în Secerișul Vârstei Evangelice, în legătură cu mărturisirile israelului spiritual nominal starea preoților, etc. Prf. 15.

16) Cum privește preoții și poporul de rând, în timpul acesta, ideea reînținerii Domnului? Prf. 16.

SCRISORI INTERESANTE

CĂTRE FRAȚII DIN TOATE UNGHIURILE ȚĂRII

Iubiți frați:

AM în vedere un lucru pe care voesc să-l împărtășesc și vouă, și anume: În ce mod am putea noi vesti adevărul omeniilor de astăzi într'un mod corespunzător, având în vedere scumpetea ce să ridică fără a putea socoti hotărâșii încercării? Oare cum și prin ce mijloace am putea noi scăpa Epoca de Aur?

Părerea mea este, că precum a zis Isus (Ev. Ioan 4:35-36): „Ridicați ochii și vedeți că ogoarele sunt albe și gata de seceris, iar cel ce lucră ia plată.” Domnul Secerișului își are lucrătorii Săi. Oare n'am fi noi aceia? Vedem noi sârmana lume că să clatină ca cel beat? Iacă înca patru luni și e timpul să apară CALENDARUL TURNUL DE VEGHERE pe anul 1921.

Harnicul econom știe de cât nutreț are lipsă pentru oile sale. Părintele ceresc ne-a pus la îndemână o tipografie care e gata a pune câteva sute de mii de calendare.

Dar vine întrebarea: Unde e hârtia. Toți frații știu că a noastră e datorința și că nu datori ei de bună voie a ne pregăti pe noi înșine pentru glorioasa chemare a Împărăției lui Mesia.

Cu aceasta ocazia voim a vesti lumii că: Iacă Mirele vine, și e de față, și alți multe sunt pentru a trezi pe cei ce dorm, prin coloanele Noului Calendar, care sperăm că are să fie foarte important (bogat).

Dar dacă noi frații suntem 3-mii, dintre acestia bareni 5-6 sute să fim care să punem la o parte 20-40 lei sau ori cât am putea noi ajuta la multa cheltuială a cărților ce să dau în mâinile poporului. Scuzată-mă că întreb: Sunteți noi aleși consacrați pentru a ne jertfi pentru Interesul Împărăției? Vom lăsa noi pe alții să ne ia răsplata noastră cea promisă? Vom trece cu vederea timpul cel petrotit pentru a conlucra la Progresul Împărăției? Vom sta cu mâinile încrucișate până vor veni alții să ne vor ocupa locul și Regalul tot va veni să ne înainte în lucrul Său?

Cătreți sunt cheltuișii noi pe cele necesitate la împărțirea Noului Calendar? Cum să ne facem scopurile și vom vedea că cheltuișii să nu în vânt?

Proverbul lumesc din multe picături să face lac. Cu ajutorul Regelui nostru sper că vom face iar dacă care-va să retrage, pe noi nu ne interesează — pentru noi ținta e: toate pentru Împărăție.

Pace vouă fraților iubiți. Vă rog să cugetați modest. Iar dacă care-va mă va învinui, iacă-mă eu sunt răspunzător pentru cele ce vă îndemn, (iată 40 lei un poi de găină) oare ar fi mult? Unii pot se face mai mult, dar hai cu toții să punem, dar din bună voie nu ca ceva stors. — 2 Corinteni 9:5.

Al vostru frate în Credință

Ioan Oltean, Lunca Bradului.

P. S. 600 frați cu câte 40 lei fac 24.000 lei, iar Calendarul numai hârtia costă 171.000 lei, după prețul de astăzi — adică 30.000 Calendare plus munca — N. Red.

DOREȘTE CHIN-VECINIC PENTRU ALȚII.

Domnule Redactor!

Prin trataturile D-voastră răspândite între popor am primit și eu un tratat cu titlul: „Milioane ce trăesc acum nu vor muri niciodată.” În scrierile D-voastră sunteți atât de greșit și departe de Dumnezeu, cât e cerul de pământ, atâtea fleacuri scrii în aceea carte, că lumea s'a sfârșit. Ași voi să-mi arăți ce lume s'a sfârșit? Atunci scrii acolo despre iad, că nu este. Atunci așa cred că sunteți orbi și scurpi la vedere; oare nu vorbește Domnul în Evanghelia Luca la cap. 16:22, despre acel bogat cum să trezi în iad? ori nu vezi că ești orb când ziceți „nu este iad”, pe când Scriptura ne arată că este? Vor puteți răspândi trataturile între popor, care nu cunoșteă ceea ce vă țineți și să-i ademeniți pe aceia care au spirit asemenea vouă.

Bona Petru — Caransebes, Str. Sebes No. 131.

P. S. Drept răspuns i-am trimis broșura „Ca spun Scripturile despre Iad”, grațuit, și statul să citească broșura „Milioane ce trăesc acum”, după cum se vede din scrisoarea de mai sus, dănsul nici n'a venit odată. — N. Red.

Redacția nu se va răspunde pentru cele publicate aici.

Grafic responsabil: ONISIM FLEIPOLD